

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΑΤΙΑ

A KETTY FERBER

“Όλα τὰ μάτια ἐγνώρισα, τὰ ὄραϊα γυναικεία μάτια...

Τὰ στοργικά καὶ τὰ καλὰ τῆς ταπεινῆς μητέρας
ποῦ σὰν τὰ ἡλιοτρόπια γύρω ἀπὸ μᾶς γυρνᾶνε,
ποῦ πέρνουν ἀπ’ τῆ λάμψη μας τὸ φῶς τους καὶ ποῦ σβύνουν
ὅταν ἡ Μοῖρες ἢ καλὲς πάψουν νὰ μᾶς φωτᾶνε·

Τὰ μάτια τὰ καλόγνωμα τῆς ἀδερφῆς, ποῦ φέγγουν,
προφυλαγμένα ἀπ’ τοὺς κακοὺς ἀνέμους τῆς ζωῆς,
σὰ δυὸ κεράκια—ἔτσι ἀπαλὰ κι’ ἔτσι γλυκὰ καὶ ἅγια
στὸ σπῆτι μέσα διώχνοντας τὰ σκότη τὰ σκότη τῆς ψυχῆς·

Τῆς παιδικῆς ἀγάπης μας τὰ φωτεινά, ἀγνὰ μάτια—
ἄστρα καλὰ, ὀδηγητικά γιὰ τῆς ζωῆς τὸ δρόμο
ποῦ Ἀπρίληδες ἀκόμα ἐμεῖς ἀφρόντιδα ἀκλονθᾶμε
δίχως ραβδί στὸ χέρι μας κι’ ἀποστολὴ στὸν ὦμο
πηγαίνοντας πρὸς μακρυνά, φανταστικά παλάτια....

Τὰ μάτια τὰ προκλητικά, τ’ ἄσεμνα, λάγνα μάτια—
ἄνθια λωτῶν, ἔξωτικά μεσ’ στῶν νυχτῶν τὰ φῶτα,
μὲ τ’ ἄρωμα τὸ δυνατὸ ποῦ τὴν ψυχὴ μεθάει
καὶ κάνει την νὰ λησιμονάη ὅ,τι ποθοῦσε προῦτα....

“Όλα τὰ μάτια ἐγνώρισα, τὰ ὄραϊα γυναικεία μάτια....

Μάτια ὕγρα, ἀφοσιωτικά, μάτια μὲ σκλάβας χὰδια
ποῦ λυώνουν σὰ δεητικά κεριὰ μπρὸς στῆς εἰκόνες,
μάτια ψυχῶν ἀσθενικῶν στὸν ὦμο μας ποῦ γέρνουν
σὰν τὰ δεντράκια τ’ ἄκακα μεσ’ στοὺς βαρειοὺς χειμῶνες·

Καὶ μάτια ἐρευνητικά, στοχαστικά, γυναικεία
ποῦ σώζει ἀπὸ ναυάγια—καὶ σώζεται κι’ ἐκεῖνη—

ὦ μάτια πὸν κυττάζουνε μὲ τρόμο ὡς τὴν ψυχὴ μας
μὴν κουραστῇ ἅπ' τὸν ἔρωτα πὸν ρέουνε καὶ πίνει·

Μάτια ἥρεμα, μάτια ἀπαλά, μάτια καλῆς συντρόφου
πὸν στῆς ψυχῆς μας τὰ νερά γέρονν καὶ καθρεφτιοῦνται
σὰ δυὸ μεγάλα νούφαρα, ὅσο κρατάει ἡ γαλήνη,
καὶ πὸν στὴν πρώτη τρικυμιὰ φυλλοροοῦν καὶ σβιοῦνται...

“Ὅλα τὰ μάτια ἐγνώρισα, τὰ ὠραῖα γυναίκεια μάτια

Μὰ ἐκεῖνα πὸν δὲ γνώρισα κι' ἐκεῖνα πὸν ζητάω
εἶνε τὰ μάτια μιᾶς Ὀχτρῆς πὸν λυώνουν ἅπ' τὸ μῖσος,
τὰ μάτια πὸν μᾶς θέλουνε νεκρούς—καὶ πὸν ἂν μᾶς δοῦνε
ἀκίνητους στὸ φέρετρο θάρθουν νὰ κλάψουν, ἴσως...

ΠΑΡΙΣΙ 1913·

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΣΤΟ ΘΕΟ ΓΙΑ Ν' ΑΝΑΠΑΨΗ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΟΥΣ

Θεέ μου, ἐτούτη τὴ νυχτιὰ τοῦ πένθιμου χειμῶνα
πὸν ἅπ' τοὺς αἰῶνια ἑαρινούς οἱ ἄγγελοί σου τόπους
σκυμένοι στοὺς ἐξῆστές τους τοὺς ἔρημους κυττᾶνε
τὴ γῆς κι' ἄργα τὴ ραίνουνε μὲ πέταλλα ἀνθῶν ἄσπρων
ἐνῶ γυρνάει σιωπηλὴ στὴν ἀπεραντοσύνη·
Θεέ μου, ἐτούτη τὴ νυχτιὰ, πὸν σκούζουνε οἱ ἀγέρες
ὡσάν ψυχῆς ἀμαρτωλῆς πὸν οἱ τάφοι δὲν τῆς θέλουν,
σκέψου ὅσους σ' ἔνα φτωχικὸ κρεβάτι ξαπλωμένοι
κοιμοῦνται γιὰ νὰ πάθουνε δυνάμεις λὲς μονάχα
γιὰ νὰ βασιτήξουν κι' αὔριο τὸ χτεσινὸ τους πόνο....

Θεέ μου, πάρε ἀνθρώπινη καρδιὰ καὶ σκέψου ἀπόψε
πρῶτα τοὺς γέροντες ποιητὲς πὸν ζοῦνε ἀγνοημένοι
γιατὶ ποτὲς στὴν πόρτα τους δὲ χτύπησεν ἡ Δόξα·
σκέψου ὅσους μέσα σὲ ὄγρα δωματῖα κλεισμένοι
πασχίζου νὰ στυλώνουνε ὅ,τι ἡ ζωὴ τοὺς ρίχνει,
ἐκείνους πὸν ἀποστάσανε νὰ ζοῦν καὶ νὰ προσμένουν

ένα αὔριο, στ' ἄλλα ξέχωρο, πὸν ξέρον πῶς δὲν θάρθη.
Σκέψου ὅσους εἶνε ἄσκημοι κι' οἱ ἄλλοι τοὺς γελᾶνε,
τοὺς ἀγαθοὺς ἠλίθιους πὸν ὁ κόσμος τοὺς πειράζει,
τοὺς ἄρρωστούς πὸν ὀλημερίς πεθαίνουν κι' ὄλο ζοῦνε,
τῆς νέες πὸν δὲν ἔχουνε ὅ,τι σ' ἐμᾶς ἀρᾶσει,
ἐκείνους πὸν ὑποφέρουνε γιὰ νὰ ἡσυχάζουν ἄλλοι,
τοὺς ἡρεμούς καὶ τοὺς ἀπλοὺς καὶ τοὺς κατατρογμένους
πὸν δὲν μποροῦν νὰ κλάψουν γιὰτι πολὺ ἐκλάψαν.
Σκέψου, Θεέ μου, ὅσους σ' αὐτὸν τὸν κόσμο εἶνε ταμένοι
νὰ σκύβουνε, νὰ σέρνονται καὶ νὰ πονᾶνε δίχως
στῆς ἐκκλησίας σου νὰ μποροῦν ἀλάφρωση νὰ εὔρουν
γιὰτι εἶσαι Ἐσὸν τόσο ψηλά κι' ἔχουν φωνὴ σπασμένη....

Σκέψου, Θεέ μου, ὅλους αὐτοὺς πὸν δυστυχᾶν ἀναίτια
καὶ μὴν τοὺς στέλνεις γι' ἀμοιβὴ τὴν Εὐτυχία τώρα—
ἄχ, ἔτσι πὸν πονέσανε δὲ φτάνει αὐτὴ—μὰ κάνε,
ἀπόψε πὸν ὄλοι ἐκλείσανε τὰ μάτια τους στὸν ὕπνο,
νὰ μπῆ ἀγάλια στὸ ἔρημο τὸ σπῆτι τους ὁ Χάρος—
ὦ, ἔτσι ἀγάλια κι' ἀπαλά πὸν νὰ μὴν τοὺς ταράξῃ—
καὶ σκύβοντας ἀπάνου τους σὰν ἀδερφή—ὄχι ὡς μάννα
γιὰτι ἀγκαλιάζει δυνατά, σφίγγει ἄπελπα μιὰ μάννα—
νὰ τοὺς φιλήσῃ στὰ κλειστὰ καὶ ζαρωμένα χεῖλια
καὶ νὰν τοὺς πάρῃ τὴ νυχτιὰν ἐτούτη τὴ ζωὴ τους....

Θεέ μου, ἐτούτη τὴ νυχτιὰ τοῦ πένθιμου Χειμῶνα,
πὸν ἀπ' τοὺς αἰῶνια ἑαρινοὺς οἱ ἄγγελοι σου τόπους
σκυμένοι στοὺς παντέρημους ἐξῶστες τους κυτᾶνε
τὴ γῆς κι' ἀργὰ τὴ ραίνουνε μὲ πέταλλα ἀνθῶν ἄσπρων,
ἀπάνω στὸν παράδεισο πὸν πᾶν οἱ Εὐτυχισμένοι
μὴν πάρης τούτους τοὺς νεκροὺς μὰ κάνε νὰ τοὺς θάψουν
ἔτσι βαθειὰ μέσα στὴ γῆς ποτὲς πὸν νὰ μὴ φτάσῃ
τοῦ κόσμου ὁ ἀχὸς στὸν ὕπνο τους—κι' ἐκεῖ λησμόνησέ τους....

ΠΑΡΙΣΙ 1913.

ΚΩΣΤΑΣ ΟΥΡΑΝΗΣ